

priča Roma Lovara iz Hrvatske

Legenda o Romima

Kada je Bog dijelio zemlju narodima, Rome je prve pozvao i ponudio im da izaberu mjesto gdje će biti njihova zemlja. Međutim, oni su odbili ne sluteći da će to Bog ponuditi i drugim narodima. Kasnije, kada su Romi vidjeli da su svi narodi dobili od Boga zemlju koju su pretvorili u svoje države, dođoše i oni sami pred Boga i zamole ga da im ipak dodijeli zemlju. Bog im reče da je svu zemlju podijelio i da je više nema, a njima će biti suđeno živjeti bez zemlje jer kada im je ponudio da je izaberu, nisu htjeli. Bog se ipak na kraju sažalio nad njima. Obećao im je pomoći tako što će im dati mudrost i sposobnost veću od ostalih ljudi, kako bi se mogli snalaziti po svijetu jer će vječno putovati, nigdje se neće skrasiti i svuda će ih prihvaćati kao strance.

priča Roma Lovara iz Češke, Slovačke, Rumunjske i Rusije

Jednonoga guska

Nekad davno jedan Rom živio je i radio kod jednog svećenika. Jednog dana nakon napornog posla, ušao je u kuhinju. Bio je zadržan prizorom. Na sredini stola hladila se velika pečena guska. Divno je mirisala. Nikoga nije bilo u blizini, a on je bio jako gladan. Znao je da je pečenje za svećenika, ali nije mogao odoljeti. Reče sam sebi: "Kako će svećenik sam pojesti cijelu gusku? Bit će mu previše, oboljet će!" Odlomio je i pojeo jednu bocku. Nakon samo par trenutaka ušao je svećenik. Vidjevši pečenu gusku nemalo se iznenadio. Guska je imala samo jednu nogu. Gledao je i gledao, ali nije mogao shvatiti. Upita strogo Roma: "Slušaj ti, kako ova guska ima samo jednu nogu? Nisi li ti pojeo jednu?" Rom u strahu od kazne odgovori: "Ne, nisam! Pa ima gusaka koje imaju jednu nogu! Kako niste vidjeli gusku s jednom nogom? Pođite sa mnom, ja ću Vam pokazati!" reče Rom. Svećenik krene s njim da vidi i to čudo. Stigoše tako do jezera na kojem su guske pile vodu. Većina gusaka stajala je na jednoj nozi. Svećenik je shvatio da ga Rom želi uvjeriti u nešto što ne postoji. Kako bi mu dokazao da zna kako ga želi prevariti, pljesne dlanovima i poplaši guske. One na to spuste i drugu nogu i počnu bježati. No, Rom se nije dao smesti već se brzo snašao i rekao: "Joj, joj vidiš kada Vi tako sve znate, možda ste trebali i pored one pečene guske pljusnuti dlanovima pa bi ona pokazala drugu nogu!" Svećenik se tada dobro nasmijao njegovoj dosjetki i oprostio mu što je pojeo dio pečenja.

priča Roma Lovara iz Mađarske

Rom i vjetar

Jedan Rom išao putem. Hodajući tako susreo se sa Suncem. Nije ga pozdravio već je nastavio svojim putem. Sunce se zbog toga naljutilo i reče mu: „Zašto me nisi pozdravio?“ Rom podrugljivo odgovori: „Kakav si ti to veliki gospodar da bih te ja morao pozdraviti?“ Sunce je to još više razljutilo te mu zaprijeti: „Dobro, dobro vidjet ćeš ti kako će ti samo biti vruć ovaj dan!“ te zasja Sunce najjače što može. Rom se samo nasmijao i odgovorio: „Sve je dobro samo kad ne puše vjetar!“ Nastavi Rom svojim putem i naiđe na Zimu. Niti njoj nije zaželio dobar dan. Uvrijeđena zbog toga i Zima ga upita: „Zašto ti mene ne pozdravljaš?“ Rom je i njoj odgovorio kao i Suncu: „Kakva si ti to velika dama da bih te ja morao pozdraviti?“ Iznenadena njegovom drskošću i ona mu pripretila: „Pazi se, vidjet ćeš ti kolika sam ja dama kad te sustigne veliki snijeg!“ Rom se ni tada nije uplašio već joj je sa smijehom odgovorio: „Dobro, dobro samo da ne bude vjetra!“ Nastavi Rom mirno svojim putem, no nedugo zatim vidje u daljini veliki Vjetar. Još iz daleka visoko je dignuo svoj šešir u znak pozdrava vjetru, glasno vičući: „Dobar ti dan, vjetre!“ Vjetar je, smiješeći se, samo produžio pored njega i nastavio dalje snažno puhati. Vjetar za Roma ima najveću moć jer se od njega nigdje ne može skloniti.

priča Roma Lovara iz Hrvatske

Dva prijatelja i vuk

Išla su dva dobra prijatelja putem i razgovarala. Odjednom, iznenada, pojavi se ispred njih veliki vuk. Jako su se uplašili. Jedan od prijatelja hitro se popeo na stablo kako bi se spasio. Drugi je ostao sam na putu. Nije znao gdje da se sakrije. Dosjetio se i legao na put praveći se mrtav. Vuk je došao sasvim blizu dječaka. On je od straha zaustavio dah i prestao disati. Tada je vuk naslonio svoju njušku na dječakovo uho, malo se zadržao i zatim krenuo svojim putem.

Dječak je polako ustao sve ne vjerujući da mu se ništa nije dogodilo. Kada je vuk otišao i njegov prijatelj je sišao sa stabla na koje se popeo. Pitao je svog prijatelja što mu je vuk rekao kada mu je naslonio njušku na uho. Prijatelj mu je na to odgovorio: „Vuk mi je šapnuo na uho da se ne družim s prijateljima koji me ostave samog čim se pojavi neka nevolja!“

Romska sreća

Dva prijatelja Roma odlučiše krenuti na put kako bi se družili s ljudima. Išli su tako, išli, sve do večeri. Pala je noć, a oni nisu imali gdje prespavati. Tražili su mjesto gdje će prenoćiti. Naišli su na jednu napuštenu staru kuću i silno se razveselili. Odučiše tu prespavati. Dogovorili su se da jedan spava odmah do vrata, a drugi do prozora. Bili su vrlo umorni od puta te su brzo, nakon što su legli i zaželjeli jedan drugome laku noć, zaspali. Negdje oko ponoći došao je vlasnik kuće za koju su Romi mislili da je napuštena. Vidjevši da u njegovoj kući spavaju neznanci, čovjek je uzeo štap i bez riječi istukao Roma koji je spavao do vrata. Dok se zbunjeno Rom snašao, vlasnik je ponovno otišao. Pretučeni Rom želeći nadmudriti svog prijatelja, probudi ga i reče mu: „Hajde ti sada dođi spavati ovdje do vrata, a ja ću na tvoje mjesto.“ I tako zamijeniše oni mjesta i ponovno zaspasše. Nedugo zatim vratio se ponovno vlasnik i kad vidje da su još uvijek u njegovoj kući, uze ponovno štap i reče sam sebi: „Ovog što spava do vrata dobro sam istukao, sada ću onog što spava do prozora!“ Ne znajući da su oni zamijenili mjesta, ponovno je istukao istog i otišao. Jedan Rom ponovno je dobio batina iako je legao na drugu stranu. Tako je nastala uzrečica: „Takva je romska sreća, kako god Rom okrenuo uvijek je kriv!“

priča Roma Kalderaša iz Mađarske

Kako je Bog stvorio Rome

Davno kada nije bilo ničeg na svijetu, Bog je odlučio stvoriti ljude od zemljanog praha. Nakon što ih je izradio, odlučio ih je peći. Napravio je vatru, ali ona je bila prejaka. Kada je Bog izvadio iz vatre prve ljude oni su bili crni kao ugljen. Tako su nastali ljudi crne puti. Stavio je i druge da se peku, ali njih je izvukao brzo. Ti su ljudi ispali bijeli i to su današnji ljudi bijele puti. Opet je Bog stavio u vatru mješavinu zemljanog praha i vode u obliku čovjeka. Oni su ispali lijepe čokoladne boje.

Oni su se Bogu najviše svidjeli te ih je najviše i napravio zato ih ima svuda po svijetu. Tako su nastali Romi koji su vrlo lijepe puti.

priča Roma Kalderaša iz Švedske

Starac i starica

Bili jednom jedan starac i jedna starica. Starac je imao kuću od soli, a starica kuću od voska. Jednog dana padala je jaka kiša i rastopila starčevu kuću od soli. On je ostao bez krova, sam, vani na kiši. Tužan i jadan, nije znao što bi te se uputio do starice nadajući se da će mu ona pomoći. Došavši pred njena vrata zamolio je: „Dozvoli mi da uđem i sklonim se kod tebe, moja se kuća rastopila od kiše!“ No starica je bila ohola i nije mu dopustila da uđe, već mu reče: „Ne možeš ući, nema mjesta. Kuća je malena, a i tko ti je kriv što nisi sagradio čvršću kuću!“ Tako je starac ostao vani, sam na kiši. Nedugo nakon jake kiše, zasjalo je sunce. Bio je jako vruć i sparan dan. Vrućina je bila gotovo nepodnošljiva. Visoka temperatura rastopila je staričinu kuću od voska. Ostala je sada i ona vani bez krova nad glavom. Vidjevši kako je to teško, pokajala se što je tako grubo otjerala starca, a sada je i sama u istom položaju. Potražila ga je, sjela do njega na suhi panj i rekla: „Vidiš starče, jučer te nisam pustila u kuću, a danas sam i ja vani! U životu nikad ne znaš što te čeka!“